

у човечеството, *допълнително* обяснява и наистина може да обясни само психоаналитичния методъ, понеже това е специално *психологиченъ* въпросъ, както и този за сжщността и психологичнитѣ основи на етиката, или напр. на анимизма, както специаленъ психологиченъ въпросъ се явява теорията на познанието, макаръ че научното развитие и неговитѣ насоки наистина винаги сж били обусловени отъ обществената структура, нуждитѣ на обществото и отъ цѣлата му идеология. Очевидно е, че ако ние кажемъ напр., споредъ Марковия методъ, че и етиката и религия, респ. и науката още, сж продуктъ или отражения на общественитѣ отношения, респ. на идеологията на обществото, то ние ще кажемъ безспорно нѣщо много вѣрно, обаче съ тая формула нѣма да изчерпимъ общото съдържание на религията, етиката и науката като известни стремежи, респ. прояви на човешкия душевенъ животъ и пълното имъ *общо* съдържание може да ни осветли само единъ психологиченъ и аналитиченъ методъ, респ. *психоаналитичната теория за познанието*, която скоро ще измести старитѣ философски теории въ гносеологията.

Явява ли се психоаналитичния методъ идеалистиченъ, противенъ на материалистичния по своя характеръ, както мислятъ нѣкои хора, не познаващи неговата сжщностъ? — Ни най-малко. Ние бихме го нарекли паралелно съ материалистичния — *реалистиченъ* методъ въ социологията. Базирайки се на сжщитѣ принципиални положения, както и Марковия методъ, както видѣхме горе, той сжщо така вижда и намира *обективни закономерности* въ детерминацията на човешката психология, респ. въ душевния животъ на индивида и на обществото. Биогенетичниятъ законъ за развитието напр., на който психоаналитичния методъ могщественно се осланя, се откри за човешкото познание най-напредъ въ областта на естественитѣ науки, въ *физиологията* и *биологията*, на които се осланятъ Морганъ и Фр. Енгелсъ въ своитѣ разисквания върху произхода на семейството и на примитивнитѣ обществени отношения, развивайки историко-материалистическия методъ по-нататъкъ, вече следъ Маркса. Надали има по-голѣмъ неприятелъ за всички фантасмагории и заблуждения на идеализма, за всички тъмни предрасждѣци на човешкия духъ, за всички реакционни течения, които идеализмътъ винаги подхранвалъ, отъ психоанализата и психоаналитичния методъ въ съвременната наука. Той безпощадно разбулва тѣхното призрачно съдържание, той ги събаря и разрушава, като освобождава сжщевременно човешкия духъ отъ последнитѣ духовни вериги, които още го сковаватъ, като събаря измамни-